

Rozhovor

NAVRHUJU MÓDU O LIDECH A PRO LIDI

Oděvní výtvarnicí se od dětství stát netoužila, figury v nejrůznějších převlecích si na okraje sešitů s rovníčkami a integrály nečmárala. I když studium na prestižním matematickém gymnáziu hrálo v budoucím směřování Jaroslavy Procházkové svou roli. Pochopila tam, co v životě dělat nemůže a nechce.

► Proč jste se rozhodla pro profesi oděvní návrhářky?

V době, kdy jsem chodila na gymnázi, jsem závodně tancovala a velmi intenzivně se o mne zajímaly osoby opačného pohlaví. Studium bohužel nebylo na čelním místě. Když jsme se měli rozhodnout, co dál, všichni moji studii chtívali a pro zářivou budoucnost zapálení spolužáci měli jasno. Já si vybrala UMPRUM – obor oděvní výtvarnictví, aniž bych příliš konkrétně věděla, co to obnáší. Zdálo se mi, že to hezky zní. Na první pokus jsem se ale samozřejmě nedostala. Tak jsem šla pracovat jako kostymérka do televize a začala jsem se velmi všestranně a intenzivně připravovat. A příští rok mě přijali.

► Náskok, který proti vám měli spolužáci za středních uměleckých škol, ale asi zkušenost kostymérky stejně nezmenšila.

Já byla absolutní jouda! Takže ty první roky jsem se hodně snažila dohnat veškeré řemeslné dovednosti. Byla jsem velmi aktivní, využívala jsem jakoukoli možnost naučit se nové technologie, zdokonalit se v kresbě a taky dozvědět se cokoli nového o sobě. Měli jsme šanci jezdit na praxe do různých výrobních podniků, byla jsem v Modetě Jihlava, ve Vksu Teplice, ve Vzoru Hlinsko... A místo toho, abych se spokojila s realizací pěti kusů, vždycky jsem vytvořila rovnou celou kolekci. Učila jsem se tam nezbytný základ pro veškerou tvorbu – dokonalou znalost řemesla.

► Vždycky svá, že? Vždyť i to, že jste si po skončení UMPRUM vyjednala studium v Londýně, nebylo tehdy obvyklé.

Původně jsem chtěla jít studovat na Royal Academy of Arts. Dorazila jsem tam na pohovor, ale s paní profesorkou, která se mnou mluvila, jsme si vůbec nesedly. Bydlela jsem tehdy v Londýně v bytě u příbuzné spisovatele Jiřího Muchy, a ta mi poradila, že styl mé práce by se víc hodil na školu Saint Martin's School of Art. Domluvila mi tam schůzku, já udělala přijímačky, a bylo hotovo. Pak jsem si ještě zařídila financování svého studia a vypravila se v Praze do Mánesa na tehdejší Svaz výtvarných umělců s požadavkem, že chci studovat ve Velké Británii. Oni na mě koukali jak na zjevení. Ať prý na to zapomenou! Vlastně mi moc pomohli. Děsně jsem se naštvála: „Já vám

ukážu,“ řekla jsem si, a skutečně jsem odjela.

► Umělci často umějí vymyslet a vytvořit krásné věci, ale nemají „tah na branku“ a už je pak nedokážou prodat.

V naší době a v naší euroatlantické civilizaci je všeho nadbytek. Aut, jídla, oblečení... Nikdo už nic nepotřebuje!

Moje know how, na které sázím a které mi – musím zařukat – vychází, je originalita, osobní přístup, kvalita. Teď mi třeba psala jedna Švýcarka, že si na mém e-shopu objednávala další šaty. Ty, které koupila před lety při návštěvě Prahy, jsou pořád pěkné, pohodlné, sedí jí, dobře se nosí, dostává v nich komplimenty, a tudíž zatoužila přikoupit do svého šatníku pár nových kousků. Toto je způsob, jak si budují stálou klientelu.

► Na e-shopu se o vaší značce Jaroslava píše: „...zabývá se úpletovou módou, specifickou pro náročnou klientelu, která má zájem o nadčasový styl, čistotu designu, výraznou kultivovanou barevnost a kvalitní zpracování...“

Jednoduše bych řekla, že dělám módu o lidech a pro lidi. Než něco

O své kariéře manekýny

„Byla jsem hodně žádaná, i když jsem vlastně jako manekýnka nikde oficiálně vedená nebyla. Bavilo mě to a šlo mi to. Měla jsem tu čest pracovat s nejlepšími fotografy té doby! Dokonce jsem předváděla i svojí paní profesorce Zdeně Bauerové, která navrhovala kolekce pro salon Rosenbaum. Rytmus dvou přehlídek, a tudíž i dvou sezonních kolekcí za rok jsem získala tam a jako jedna z mála kolegů ho dodnes dodržuji.“

O nadčasové módě

„Z marketingového hlediska asi není ideální dělat nadčasovou módu, oděvy, které vydrží hodně let. Ale na druhé straně, zákaznice, která zjistí, že jí moje věci vyhovují, že se v nich cítí dobře, se vrací. Mám klientky, které ode mě mají vytvořený celý šatník pro různá roční období, rozmanité příležitosti. Nemusejí chodit do jiných obchodů; vybavím je i šálami, plédy, doplním originální šperky.“

navrhnou, tak se svým klientkám věnuju. Zajímá mě, pro jaký účel bude nový outfit užíván, jak má klientka chce působit, co má její image vyjadřovat. Nejdůležitější je, aby se v mém oblečení zákaznice příjemně cítila a s novým oblečením se vnitřně ztotožnila. Když jí v něm bude dobře, bude i dobře vypadat.

Nepoužívám úplet jen na úzké, vypasované modely, které si mohou dovolit pouze štíhlé ženy. Hodně také udělá střih, vzory i barevnost... Ukazuju to i na přehlídkách. Jeden model může mít mnoho podob i díky odlišnému stylingu. Může být vhodný pro různé generace. Poslední moji kolekci nazvanou *Timeless Harmony (Nadčasová harmonie)* předváděly například Světlana Nálepková se svou dcerou Josefínou. Názorně ukazovaly, že sluší dámě i mladé dívce. Moje modely jsou praktické, nemačkají se, snadno se udržují, zachovávají tvar a barevnost... Lze je nosit i na společenské příležitosti (pozn. red.: více o tom na str. 44–45). Ideální oblečení pro ty, které hodně cestují, potřebují mít perfektní vzhled, ale malý kufr.

› Ráda cestujete?

Moc ráda. Teď už ale nemohu jen tak na půl roku zmizet do světa. Jednak kvůli práci, ale hlavně kvůli dceři Sáře. Narodila se s trochu jiným nastavením, a i když je dneska už velká slečna, tak přesto je na mně pořád hodně závislá. Nemá ráda, když ji opouštím, třeba i na krátkou dobu.

› Seděla jsem při vaší poslední přehlídce naproti ní a byla jsem dojatá, jak prožívá váš úspěch, jak hrdě a šťastně se tváří.

Máme hezký vztah. Jsme spolu rády. Před pár dny jsme se například vrátili z krátké relaxační dovolené ve Františkových Lázních. Moc jsme si to užily, Sára miluje masáže a všechny ty relaxační procedury, umí si vychutnávat život a učí to i mne.

Než se narodila, měla jsem pocit, že všechno zvládnou. Stačí mít vůli, energii, být pracovitá. A ejhle, narodila se mi dcera, která byla fyzicky krásná, dokonalá, ale možná trochu jiná než ostatní miminka. Jen souhrou náhod jsme se dostali do nemocnice, kde diagnostikovali problém s postižením. Nikdo mi tehdy nevěstěnil, o co vlastně jde, co máme dělat, kam se obrátit, jak Sáru vychovávat. Asi podobně jako všichni rodiče postižených dětí jsem se i já sama sebe ptala: Proč zrovna já? Proč zrovna moje dítě? Dlouho mi trvalo, než jsem pocho-

Na přehlídkách kolekci Jaroslavy Procházkové můžeme vidět jako modelky řadu známých osobností, např. Evu Holubovou

„ Děda skončil v koncentráku kvůli udání své vlastní manželky a už se nevrátil.“

pila, že tyto otázky jsou absolutně neužitečné, zbytečné. Strašně moc mi tehdy chyběla nějaká odborná pomoc, rada, jak se vyrovnat se vším tím trápením, jak najít v sobě sebekázeň, přestat se litovat a zacílit veškerou intenzitu emocí na to, jak být užitečně použitelná. Dnes jsou naštěstí rodiče postižených dětí v lepší situaci, mají víc dostupných zdrojů informací.

› Psycholog Zdeněk Matějček mi o rodičích postižených dětí před lety řekl: „Hrdinství není jen něco velkého vykonat, ale i něco těžkého vydržet.“

Já bych asi o hrdinství nemluvila... Mám prostě dítě, které je náročnější vychovávat a připravovat do života, a je nutné tomu občas přizpůsobovat mou práci i moje zájmy. Sára chodí do speciálního lycea, a zároveň je v tranzitním programu, který jí umožňuje komunikovat s lidmi. Chodí do jedné kavárny, teď se učí umývat stoly a nádobí. Myslím, že

by to pro ni mohl být správný směr uplatnění pro budoucnost, a ráda bych, aby v takové kavárně mohla pracovat.

› A jak vidíte budoucnost syna?

Hugo studuje na anglo-německé obchodní akademii a zabývá se fotbalem na profesionální úrovni. Od malička je u něj vše fotbalu podřízené. Je to zajímavá osobnost. Je velmi podobný mému dědovi z máminy strany. Děda byl zábavný, veselý, velmi podnikavý člověk. Byl krejčí.

› Vida, tady je možná genetický základ i vašeho talentu.

Měl významný krejčovský salon, vlastnil taxíky, stavěl hotel, koupaliště... Jenže pak přišla válka, skončil v koncentráku kvůli udání své vlastní manželky a už se nevrátil. Já ho bohužel nikdy nepoznala. Vzhledem k tomu, že genové přesmyky putují křížem krážem generacemi, je to dost reálná úvaha. To by se mi líbilo. Myšlenka na podobnost s tímto předkem ve mně vzbuzuje pocit hrdsti.

› To je přímo námět na román!

Myslím, že nějaké drama lze vystopovat skoro v každém lidském životě. Pokud se nezastavíte jen u obdivování „venkovní fasády“, může vás mile překvapit krása, která se skrývá uvnitř člověka. Každý ji má v sobě, ale ne každý z nás ji umí v druhých objevit. ■

TAK ŠEL ČAS

1959

Narodila se v Praze.

1985

Absolvovala studium oděvního výtvarnictví v ateliéru profesorky Zdenky Bauerové na Vysoké škole umělecko-průmyslové v Praze.

1988

K titulu AM (akademická malířka) získala ještě titul MA (Master of Art) po dvouletém studiu na Saint Martin's School of Art v Londýně.

1992

Narodila se dcera Sára a za sedm let nato syn Hugo.

2008

Začala se specializovat na oděvy z úpletu a už se svou první kolekcí pletáže značky Jaroslava oslavila úspěch i v USA na Fashion Trade Show.

2010

Otevřela obchod Jaroslava v pražském Paláci Lucerna a tři roky poté také e-shop.

2017

30. března předvede již tradičně na jarní přehlídce v Mramorovém sále pražské Lucerny novou kolekci S/S 2017.